

Arrest

nr. 308 412 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BENOOT
Vaartdijkstraat 19/1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 februari 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2024.

Gehoord het verslag van verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN HEUVERZWYN, die *loco* advocaat C. BENOOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij wordt op 12 februari 2024 het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Deze beslissing wordt haar op 12 februari 2024 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Betrokkene werd gehoord door de politiezone (...) op 12.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,
naam: H.
voornaam: J.
geboortedatum: (...)1999
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is in het bezit van een Albanese identiteitskaart met nummer (...) geldig tot (...).

Het Albanese paspoort met nummer (...) dat in het dossier van betrokkene terug te vinden is, was geldig tot (...). Uit de inreisstempel op dit paspoort blijkt dat betrokkene op 06.10.15 het Rijk is binnengekomen. Betrokkene verklaart zelf ook reeds 8 jaar in België te verblijven.

Dhr. H.(...) diende op 12.10.2015 een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 05.12.2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06.01.2017 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 06.04.2017 het beroep verwierp. Nadat betrokkene meerderjarig werd, kreeg hij op 17.07.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 20.07.2017. Ook tegen dit bevel diende betrokkene beroep in bij de RvV op 18.08.2017. De RvV verwierp dit beroep op 11.12.2017.

Na bijna 5 jaar illegaal op het grondgebied te verblijven, diende dhr. H. op 04.08.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 24.11.2022 een beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van dit verzoek. Op 02.05.2023 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinqües) binnen de 6 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 05.05.2023.

Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn met zijn zus. Ook zij verblijft nog steeds in België. Hij verklaart niet te weten waar zijn zus verblijft. Hij toont dus niet aan een gezinsleven met haar te onderhouden. Bovendien verblijft ook zijn zus illegaal op het grondgebied. Betrokkene kan dan ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden, daar zij ook geen verblijfsrecht heeft. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Ook zijn zus zal België moeten verlaten. In hun land van herkomst kunnen zijn hun gezinsbanden opnieuw opbouwen, samen met hun moeder die daar nog steeds woont.

Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 en 06.02.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 17.07.2017 en 02.05.2023 die hem betekend werden op 20.07.2017 en 05.05.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Dhr. H. diende op 12.10.2015 een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op

05.12.2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06.01.2017 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 06.04.2017 het beroep verwierp. Na bijna 5 jaar illegaal op het grondgebied te verblijven, diende dhr. H. op 04.08.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 24.11.2022 een beslissing tot het nietontvankelijk verklaren van dit verzoek.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 en 06.02.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 17.07.2017 en 02.05.2023 die hem betekend werden op 20.07.2017 en 05.05.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Dhr. H. diende op 12.10.2015 een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 05.12.2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06.01.2017 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 06.04.2017 het beroep verwierp. Na bijna 5 jaar illegaal op het grondgebied te verblijven, diende dhr. H. op 04.08.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 24.11.2022 een beslissing tot het nietontvankelijk verklaren van dit verzoek.

Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren omdat hij problemen heeft met de maffia. Ze zouden hem pakken mocht zijn zus niet naar hen luisteren. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 12.10.2015 en 04.08.2022. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RvV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 06.11.2023 en 06.02.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 17.07.2017 en 02.05.2023 die hem betekend werden op 20.07.2017 en 05.05.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Dhr. H. diende op 12.10.2015 een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 05.12.2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06.01.2017 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 06.04.2017 het beroep verwierp. Na bijna 5 jaar illegaal op het grondgebied te verblijven, diende dhr. H. op 04.08.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 24.11.2022 een beslissing tot het nietontvankelijk verklaren van dit verzoek.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

1.2. Op 12 februari 2024 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven, haar ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politiezone (...) op 12.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,

Naam : H.

voornaam : J.

geboortedatum : (...)1999

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.02.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 17.07.2017 en 02.05.2023 die hem betekend werden op 20.07.2017 en 05.05.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Dhr. H. diende op 12.10.2015 een verzoek tot internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) nam op 05.12.2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06.01.2017 tekende de betrokkene beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV) tegen de beslissing van het CGVS, dewelke op 06.04.2017 het beroep verwierp. Nadat betrokkene meerderjarig werd, kreeg hij op 17.07.2017 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 20.07.2017. Ook tegen dit bevel diende betrokkene beroep in bij de RvV op 18.08.2017. De RvV verwierp dit beroep op 11.12.2017.

Na bijna 5 jaar illegaal op het grondgebied te verblijven, diende dhr. H. op 04.08.2022 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS nam op 24.11.2022 een beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van dit verzoek. Op 02.05.2023 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 6 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 05.05.2023. Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn met zijn zus. Ook zij verblijft nog steeds in België. Hij verklaart niet te weten waar zijn zus verblijft. Hij toont dus niet aan een gezinsleven met haar te onderhouden. Bovendien verblijft ook zijn zus illegaal op het grondgebied. Betrokkene kan dan ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden, daar zij ook geen verblijfsrecht heeft. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Ook zijn zus zal België moeten verlaten. In hun land van herkomst kunnen zijn hun gezinsbanden opnieuw opbouwen, samen met hun moeder die daar nog steeds woont. Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Via schrijven van 15 mei 2024 laat de verwerende partij de Raad weten dat verzoekende partij op 1 maart 2024 gerepatriëerd werd naar Albanië. Ter staving hiervan wordt een stuk voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij op 1 maart 2024 zonder verzet vertrokken is.

De verzoekende partij heeft geen belang bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Er dient immers te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad (RvS 14 november 1997, nr.69.601, TB.P. 1998, 614; RvS 16 maart 1994, nr. 46.528, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Daar verzoekende partij door haar repatriëring uitvoering heeft gegeven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontbeert zij actueel belang bij haar beroep in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd stelt de advocaat van verzoekende partij te volharden. Hij meent dat het belang bestond op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift en derhalve nog steeds bestaat. Dit standpunt doet evenwel geen afbreuk aan voorgaande waaruit duidelijk blijkt dat het belang moet blijven bestaan tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad.

De advocaat van de verwerende partij beaamt dat er geen belang meer is wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod

2.1. Het eerste middel van verzoekende partij luidt als volgt:

"2. SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 8 EVRM

9. Verwerende partij is, bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten of het opleggen van een inreisverbod, verplicht rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Verzoekende partij verwijst naar art. 74/13 van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

(art. 74/13 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 - eigen accentuering)

Verzoekende partij verwijst tevens naar artikel 8 EVRM die luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

(art. 8 EVRM - eigen accentuering)

Uit de beslissing dd. 12.02.2024 blijkt geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

In de motivering wordt echter enkel rekening gehouden met de zus van verzoekende partij. Naast de aanwezigheid van de zus van verzoekende partij in België, heeft verzoekende partij ook al 2 jaar en 8 maanden een duurzame relatie met zijn Belgische vriendin waarmee verzoekende partij in België zou willen trouwen (stuk 3). Verzoeker legt verschillende gesprekken en foto's voor over deze relatie (stukken 4A-4F)

De relatie van verzoekende partij met zijn Belgische vriendin is een duurzame relatie daar zij elkaar al meer dan twee jaar kennen en elkaar tijdens die periode vaak hebben gezien. Het staat aldus buiten kijf dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een grove inmenging uitmaken in het gezinsleven van verzoekende partij.

10. Dergelijke inmenging kan overeenkomstig artikel 8 EVRM enkel worden verantwoord indien dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen is.

Verwerende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat verzoekende partij een gevaar zou vormen voor de openbare orde, veiligheid, gezondheid, economie of goede zeden.

Wel integendeel, uit verschillende stukken blijkt dat verzoekende partij geen gevaar maar wel een meerwaarde vormt voor de Belgische maatschappij met inbegrip van de openbare orde, veiligheid, gezondheid, economie en goede zeden.

Verzoekende partij is een positief ingestelde jongeman met het hart op de juiste plaats. In de periode van 8 jaar dat hij inmiddels in België was heeft hij zich perfect ingeburgerd. Hij heeft Nederlands geleerd, is hier naar school geweest en heeft een eigen adres, verzoekende partij huurt namelijk een woning in de (...).

Verzoekende partij doet geen vlieg kwaad, zoals blijkt uit zijn blanco strafregister (stuk 5) en kan op de steun rekenen van verschillende Belgen.

Zo schrijft de dominee van leper dat hij verzoekende partij goed kent en bereid is verzoekende partij te ondersteunen bij het legaliseren van zijn verblijf in België (stuk 6).

Mevrouw V. geeft aan dat verzoekende partij een man is met een goed karakter die maar al te graag op een officiële manier hier aan het werk zou willen gaan om zo zijn bijdrage aan de Belgische samenleving te kunnen leveren (stuk 7). Dat verzoekende partij inderdaad bereid is om te werken blijkt ook uit het schrijven van de heer N. die stelt dat hij ervan overtuigd is dat verzoekende partij een waardevolle bijdrage zal leveren aan de samenleving en dat hij bereid is de passende werkgelegenheid aan verzoekende partij te bieden (stuk 8).

Mevrouw Y., de zaakvoerster van restaurant (...) te (...), gaat nog verder en stelt onmiddellijk werk te willen aanbieden aan verzoekende partij. Ze laat weten dat verzoekende partij altijd voor haar klaar stond en in plaatst heeft in haar keukenteam (stuk 9).

11. Het moge duidelijk zijn dat het gezinsleven van verzoekende partij zich in België afspeelt.

Verzoekende partij heeft trouwplannen met zijn Belgische vriendin, mevrouw D(...), waarmee hij ondertussen bijna 3 jaar samen is.

Een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van twee jaar zijn een grote inmenging op het gezinsleven van verzoekende partij. Hij dreigt voor minstens twee jaar van zijn vriendin te worden gescheiden en te worden teruggestuurd naar een land waar zijn leven wordt bedreigt door de Albanese maffia.

Deze heuse inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij kan bovendien op geen enkele manier worden verantwoord. Verzoekende partij heeft er altijd alles aan gedaan om zijn verblijf in België te legaliseren, getuige zijn nieuwe verzoek dd. 04.08.2022. Hij vormt op geen enkele manier een gevaar voor de openbare orde. Integendeel, verzoekende partij is een behulpzame jongeman met een eigen vast adres en een grote werkwillegheid. Bovendien spreekt hij perfect Nederlands.

12. Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de beslissing van verwerende partij dd. 12.02.2024 strijdig is met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 en artikel 8 EVRM en dient te worden vernietigd."

2.2. Het tweede middel van verzoekende partij luidt als volgt:

"3. SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

13. Artikel 8 EVRM waarborgt niet enkel het gezinsleven, maar ook het privéleven van verzoekende partij.

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

(art. 8 EVRM - eigen accentuering)

Zo oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 7 juni 2018 dat bij een belangenafweging op basis van artikel 8 EVRM naast het gezinsleven ook rekening dient te worden gehouden met het privéleven van de verzoeker.

"De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erken minderjarig kind.

De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 7 juni 2018, nr. 205 020)

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt immers per definitie een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

Verzoekende partij is reeds 8 jaar in België, een bevel om het grondgebied te verlaten vormt dus een inmenging in zijn privéleven en kan enkel worden verantwoord zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een zorgvuldige overheid een belangenafweging te maken tussen de inmenging in het privéleven en het door de overheid beoogde doel. Om in overeenstemming te zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel moet verweerder kunnen aantonen rekening te hebben gehouden met de duur van het verblijf van verzoekende partij in België, de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met het land van herkomst (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 7 juni 2018, nr. 205 020).

14. Zoals hierboven reeds aangehaald is verzoekende partij tijdens zijn 8-jarig verblijf in België volledig ingeburgerd. Verweerder heeft echter op geen enkele manier rekening gehouden met het privéleven van verzoeker. Verweerder vermeldt enkel dat verzoekende partij reeds 8 jaar in België verblijft waaruit blijkt dat verweerder hier van wel op de hoogte was, maar neemt dit op geen enkele manier in aanmerking bij haar belangenafweging.

Ook over de opgebouwde sociale en culturele banden die verzoekende partij ondertussen in België heeft opgebouwd werd door verweerder geen woord gezegd. Zo spreekt verzoeker inmiddels perfect Nederlands, is hij werkwilg en kan hij rekenen op de steun van heel wat vrienden en zijn vriendin.

Ten overvloede is ook het evenredigheidsbeginsel geschonden daar het nadeel voor verzoeker in,disproportionele verhouding staat ten opzichte van het door België nagestreefde doel.

15. Uit het voorgaande blijkt dat de beslissing van verweerder een inmenging uitmaakt op de bescherming van het privéleven. Verweerder is bij haar belangenafweging niet zorgvuldig te werk gegaan daar zij geen rekening gehouden heeft met het 8-jarige verblijf van verzoeker in België, waarvan zij wel op de hoogte was, noch met het feit dat verzoeker tijdens deze période sociale en culturele banden in België heeft opgebouwd.

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de beslissing van verwerende partij dd. 12.02.2024 strijdig is met artikel 8 EVRM, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient te worden vernietigd."

2.3. Het vierde middel van verzoekende partij luidt als volgt:

"C. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: SCHENDING VAN HET EVENREDIGHEIDSBEGINSEL

17. Bij haar beoordeling dient verweerder in het licht van het evenredigheidsbeginsel een proportionele beslissing te nemen. Het opgelegde inreisverbod is gelet op de omstandigheden van de zaak allerminst proportioneel.

Verzoekende partij heeft in België al bijna drie jaar een relatie met mevrouw D. en legt hiervan ook de nodige stukken voor (stukken 3- 4F). Gezien de relatie tussen verzoeker en mevrouw D. al meer dan 2 jaar duurt komt verzoeker in aanmerking om in België te trouwen of wettelijk te gaan samenwonen en vervolgens de gezinshereniging te vragen.

Indien verzoeker moet terugkeren naar Albanië zou verzoeker vanuit Albanië op een legale manier naar België kunnen komen met een visum voor kort verblijf om hier met zijn vriendin te trouwen of om de wettelijke samenwoning in te schrijven en vervolgens de gezinshereniging aan te vragen.

Het inreisverbod staat echter nodeloos in de weg aan deze oplossing om op een legale manier in België te kunnen verblijven. Het inreisverbod ontnemt de mogelijkheid aan verzoeker om zijn verblijf hier onmiddellijk na terugkeer naar Albanië te legaliseren.

De ontzegging van deze mogelijkheid is echter manifest disproportioneel. Verzoeker zijn leven speelt zich volledig in België af. Hij heeft hier vrienden, hij kent de taal, hij is hier opgegroeid en heeft hier ook zijn vriendin leren kennen. Ook de zus van verzoeker verblijft in België en meerdere mensen laten uw zetel weten aan verzoeker werk aan te willen bieden.

Verzoeker dwingen om gedurende twee jaar zijn leven hier achter te laten en hem te verbieden om gedurende deze periode op een legale manier terug te keren, wat altijd de intentie van verzoeker is geweest is niet in verhouding met het door verweerder nagestreefde doel, temeer gelet op het blanco strafregister van verzoeker.

18. Bovendien ontnemt het inreisverbod ook de mogelijkheid aan verzoeker om via een gecombineerde vergunning legaal terug naar België te komen. Verweerder heeft geen enkele reden om verzoeker het recht om legaal terug te keren om te werken te ontnemen. Ten overvloede blijkt uit de stukken dat verschillende personen bereid zijn om werk aan te bieden aan verzoeker (stukken 7-9).

Uit het voorgaande blijkt dan ook duidelijk dat de beslissing van verwerende partij dd. 12.02.2024 strijdig is met het evenredigheidsbeginsel en dient te worden vernietigd.”

2.4. Gezien hun onderlinge samenhang worden het eerste, tweede en vierde middel samen besproken.

2.5. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel en niet op een inreisverbod. Zoals uit de bespreking onder punt 2 evenwel is gebleken is het beroep onontvankelijk voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2024. Gelet hierop is een bespreking van de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aan de orde.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.8. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de eveneens aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “*fair balance*” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle, voor die belangenafweging van betekenis zijnde, feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “*fair balance*” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de

uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “*familie- en gezinsleven*”, noch het begrip “*privéleven*”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip “*privéleven*” een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

2.9.1. Met betrekking tot het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven met haar Belgische partner moet er vooreerst opgemerkt worden dat hoewel zij opwerpt een duurzame relatie te hebben verzoekende partij deze relatie niet eerder heeft gemeld aan verwerende partij. Verzoekende partij werd nochtans op 12 februari 2024, de dag waarop de bestreden beslissing genomen werd, gehoord en uitdrukkelijk gevraagd of zij een partner had met wie zij een duurzame relatie had en/of kinderen in België waarbij zij op die vraag evenwel “*No*” (eigen vertaling: Nee) antwoordde. Verzoekende partij haalt haar partner voor het eerst aan in haar verzoekschrift en beperkt zich aldus tot een *post factum* verklaring, waarvan het bestuur geen kennis had. Zodoende kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing enig dienstig gegeven omtrent een relatie met een partner in België veronachtzaamd zou hebben.

Daarenboven wijst de Raad erop dat een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoekende partij *in casu* in gebreke blijft dergelijk beschermenswaardig gezinsleven aan te tonen. Hoewel verzoekende partij thans opwerpt een duurzame relatie te hebben met haar Belgische partner moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij doorheen haar contacten met het bestuur geenszins enige melding heeft gemaakt van deze partner zoals blijkt uit de “*Verklaring volgend verzoek*” van 18 november 2022, en zoals hoger reeds aangehaald, haar gehoor op 12 februari 2024.

De aan het verzoekschrift toegevoegde ongedateerde chatgesprekken tussen verzoekende partij en haar voorgehouden partner, foto's van verzoekende partij met haar voorgehouden partner, een getuigenverklaring van de voorgehouden partner en de bewering trouwplannen te hebben volstaan voorts niet om aan te nemen dat verzoekende partij een beschermingswaardige relatie heeft met de Belgische vrouw in kwestie. Zo er immers werkelijk sprake zou zijn van een standvastige relatie van meer dan twee jaar, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekende partij van deze relatie meer overtuigende stukken kan voorleggen dan louter wat ongedateerde chatgesprekken, enkele foto's en een getuigenverklaring. De voorgelegde foto's en de chatberichten kunnen niet aantonen dat de relatie van die aard is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, wat inhoudt dat uit deze relatie zou blijken dat er voldoende nauwe feitelijke banden zijn of effectief beleefde hechte persoonlijke banden die maken dat de relatie een voldoende standvastigheid en duurzaamheid heeft. Dit is *in casu* niet het geval. De foto's, chatberichten en een getuigenverklaring van de voorgehouden partner, waarvan het gesolliciteerd karakter bovendien niet kan uitgesloten worden, tonen niet aan dat er sprake is van een effectief beleefde hechte persoonlijke relatie of nog een voldoende standvastige en duurzame partnerrelatie. Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond, maakt de verzoekende partij ook geen schending van artikel 8 EVRM op dat vlak aannemelijk.

Daarenboven, zelfs indien er toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, *quod non*, dan nog maakt zij met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk. Verzoekende partij gaat er immers aan voorbij dat zij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot lang verblijf. Haar betoog dat zij haar verblijf heeft trachten te regulariseren doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Zoals blijkt uit het administratief dossier werden al haar verzoeken om internationale bescherming afgewezen en werd haar verschillende keren bevolen het grondgebied te verlaten. Verzoekende

partij was enkel tijdelijk toegelaten in België te verblijven in afwachting van de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming.

Inzake een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §§ 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In casu worden dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aangetoond. Uit niks blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven met haar partner niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst of elders.

Daarnaast benadrukt de Raad dat het de verzoekende partij vrij staat om vanuit het land van herkomst de geëigende procedure voor de opheffing of opschorting van het inreisverbod en voor gezinshereniging op te starten. Indien dit tot een positief resultaat leidt, dan kan zij haar partner opnieuw in België vervoegen. Haar betoog dat het inreisverbod haar verhindert om op een legale wijze terug te keren naar België in het kader van gezinshereniging of nog, via een gecombineerde vergunning, gaat aan de mogelijkheid tot de opheffing of opschorting van het inreisverbod conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dan ook geheel voorbij.

2.9.2. Met een loutere verwijzing voorts naar haar zus doet de verzoekende partij voorts geen afbreuk aan de motivering in het bestreden inreisverbod dat: *"Betrokkene verklaart naar België gekomen te zijn met zijn zus. Ook zij verblijft nog steeds in België. Hij verklaart niet te weten waar zijn zus verblijft. Hij toont dus niet aan een gezinsleven met haar te onderhouden. Bovendien verblijft ook zijn zus illegaal op het grondgebied. Betrokkene kan dan ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden, daar zij ook geen verblijfsrecht heeft. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. Ook zijn zus zal België moeten verlaten. In hun land van herkomst kunnen zijn hun gezinsbanden opnieuw opbouwen, samen met hun moeder die daar nog steeds woont."*

Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar zus die blijkens het administratief dossier eveneens meerderjarig is, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Zoals de verwerende partij motiveert heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor op 12 februari 2024 verklaard dat zij de huidige verblijfplaats van haar zus niet kent. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij met haar zus een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM. Bovendien betwist verzoekende partij ook niet dat haar zus eveneens illegaal in België verblijft en zij dus eveneens België moet verlaten.

Verzoekende partij maakt wat betreft haar recht op gezinsleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.9.2. Wat betreft het privéleven verwijst verzoekende partij naar haar verblijf in België, haar vrienden, haar taalkennis, en naar verschillende werkaanbiedingen die zij ontving. Zij voegt dienaangaande steunverklaringen toe. Hiermee toont de verzoekende partij echter nog niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd. Dit blijkt *in casu* niet. Verzoekende partij is blijkens het administratief dossier pas eind 2015 naar België gekomen toen zij reeds 16 jaar oud was. In haar gehoor op 12 februari 2024 heeft verzoekende partij verklaard dat haar moeder nog in het herkomstland woont. Het kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij nog steeds sociale, culturele en familiale banden heeft in Albanië alsook dat zij de taal spreekt. Bovendien is zij nooit rechtmatig toegelaten tot verblijf en heeft verzoekende partij niet legaal gewerkt in België. Zij kan derhalve ook geen gewag maken van sterke professionele banden met België. Verder blijkt uit de door haar aan het verzoekschrift gevoegde stukken evenmin dat zij in België diepgaande sociale banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

2.9.3. Waar de verzoekende partij in dit verband nog stelt dat een inmenging in haar recht op privéleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM slechts kan worden verantwoord in zover dit bij de wet voorzien is en in een democratische samenleving nodig is in het belang van een aantal op beperkende wijze opgesomde oogmerken, kan de Raad slechts vaststellen dat haar betoog niet dienstig is nu er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 EVRM en dat daarenboven, artikel 8 tweede lid van het EVRM in onderhavig geval hoe dan ook geen toepassing zou vinden, daar het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat zij in het herkomstland geen privéleven kan opbouwen. De eventuele contacten die zij heeft in België kan zij ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in het herkomstland onderhouden.

2.10. Het eerste, tweede en vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.11. Het derde middel van verzoekende partij luidt als volgt:

“ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

16. Daarnaast verwijst verzoekende partij nog naar artikel 3 EVRM, die luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

(art. 3 EVRM)

Verzoekende partij is naar België gekomen omdat hij moest vluchten voor de Albanese maffia. Omwille van problemen van zijn zus met de maffia dreigde de Albanese maffia ermee om verzoeker een kopje kleiner te maken.

Verzoeker zag dus geen andere uitweg dan op 15-jarige leeftijd samen met zijn zus naar België te vluchten om aldaar in veiligheid te kunnen leven.

Bij een terugkeer naar Albanië dreigt verzoeker slachtoffer te worden van folteringen en mogelijks zelfs te worden gedood. Ook de vader van verzoeker is reeds in Albanië overleden.

Gelet het bovenstaande zal een repatriëring van verzoeker naar zijn land van herkomst, met name Albanië, een ernstig gevaar inhouden voor zijn leven zodat een dergelijke repatriëring een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM."

2.12. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij in het bestreden inreisverbod erop gewezen dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 december 2016 beslist heeft tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen werd door de Raad op 6 april 2017 verworpen. Ook heeft verwerende partij gewezen op het tweede verzoek tot internationale bescherming van 4 augustus 2017 en de beslissing van het CGVS tot het niet-ontvankelijk verklaren van dit verzoek op 24 november 2022. De verwerende partij besluit dat verzoekende partij geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Het staat *in casu* niet ter discussie dat, alvorens de *in casu* bestreden beslissing werd genomen, twee voorafgaande verzoeken om internationale bescherming werden behandeld waarbij gebleken is dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire

beschermingsstatus. De door verzoekende partij, in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming, aangevoerde situatie in Albanië gaf aldus geen aanleiding tot de conclusie dat de terugkeer van verzoekende partij naar haar herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen. Artikel 3 van het EVRM stemt immers inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Bovendien blijkt uit het administratief dossier noch uit haar betoog in het verzoekschrift dat verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbracht of -brengt die een andere beoordeling rechtvaardigen.

Waar zij nog betoogt dat zij zal moeten inboeten op levenskwaliteit bij terugkeer en dit een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad er verder nog op dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Daarenboven ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij, die een gezonde jongeman is van bijna vijventwintig jaar, niet in haar basisbehoeften zou kunnen voorzien nu zij in het herkomstland, in tegenstelling tot in België, legaal kan werken en zij aldaar nog een familiaal netwerk heeft in de vorm van haar moeder waarvan geenszins blijkt dat zij hierop niet zou kunnen terugvallen voor zover als nodig.

2.13. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER